

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. VII-VIII. szám 2020. július-augusztus

Legalább most

Korábbi helyemről e-mailt kaptam a karantén ideje alatt. „Atya, el se tudjuk képzelni, hogy’ szenvedhet ebben a négy fal közé szorított állapotban” – írta az ismerős családból valaki. Egy izgó-mozgó, nyughatatlan, alkotni vágyó embernek valóban türelempróba volt ez a két és fél hónap. Persze nap mint nap sétáltattam a négylábút, amikor serkent a fű, a fűkasza is föl-börrögött tüstént, ez azonban csak töredéke volt a megszokott aktivitásnak.

A szellemi tornának nem voltam híjával, kreativitásra ösztönzött a digitális hittanórák sora, ráérősebben olvashattam az olvasóköros könyveket, sőt azon kívül is futotta egy-egy csemegére. Így ismerkedtem meg a Jób és a patkányok című regénnyel, Lorenz Mack alkotásával. A „sógoroknál” játszódó történet főhőse egy mai Jób, Matthias apó. Ő, miután mindenkit és mindent elveszített, egy fogcsikorgató télen a városba költözik. Egy üzletház pincéjében húzza meg magát, ahol az ellátás fejében tömködni kell a kazán éhes száját. A tornyosuló szénkupacok között számtalanszor fölrémlik benne az egykori árvíz, ami mindentől megfosztotta és remény és jövő nélkülivé tette.

Ám megpróbáltatásai korántsem értek véget. Matthias apó a biztonságért iszonyú árat fizet. A korábbi fűtő halála után szörnyű magány nehezedik rá. Az épület gondnokának rajtaütés-szerű és rosszindulatú látogatásai, a takarítónő üres locsogása csak súlyosbítja helyzetét. Az

egyetlen „esemény” az új szállítmány érkezése, amikor az alázóduló szénnel együtt valami be-szűrődik a kinti világból, az életből, a reményből.

A fűtőanyaggal azonban más is érkezik: két patkány kér helyet és részt a kazánmester mindennapjaiból. Eleinte undort és félelmet váltanak ki az állatok Matthiasból, majd szinte egyedüli társai lesznek, „akikkel” ételét és gondolatait megoszthatja. Egyre mélyülő barátságuknak egy váratlan „ellenőrzés”, majd vérre menő hajtóvadászat vet véget. Matthias nem látván más kiutat, menedékét ott-hagyva elindul a hófödte hegyek, a minden kérdések és titkok feltárulása felé.

Borzalmas és lealacsonyító a magány - tanítja az író, s ha valaki magára marad, ép elmével nehezen vészelheti át a társtalanság poklát. Minden nyavalyánk közül a legnagyobb nyomorúság, ha elszigetelődik az ember. Egyszerűen kell valaki, akit szerethetünk, akiért, vagy aki által értékesnek látjuk a saját létezésünket. Aki meghallgat, tanácsol, aki tudatosítja bennünk: jó, hogy vagy, áldás, hogy élsz. Ezért volt embert próbáló a magunk mögött hagyott időszak, és ezért is lélegeztünk föl a tilalmak feloldásakor. Hát induljunk el - legalább most - azok felé, akiknek „nincs emberük” (vö. Jn 5,7), hogy kinyújtott kezünkben Isten törődését lássák!

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

EBÉD A KÖRTEFA ALATT

Az aratógazda körültekintett és megszólalt:

- Dél van.

Csak a körülötte állók hallották meg. De azért megállott az egész munkástábor. Mert nem is kell oda kiabálás. Ahogy a gazda megáll és fölemeli a mutatóujját, meglátják azt az egész földön. A kaszák és a sarlók leereszkednek. Mindenki a nagy vadkörtefa-hoz igyekszik. Annak az árnyéka kerek szőnyeg az út mellett az aszott gyér gyepen. A nyári tüzes délnak egyetlen enyhe sátora. De nincs is olyan hűvöse semmiféle fának!

Megnéztem az órámat. Éppen tizenkettőt mutatott.

- Illés bácsi - mondom a gazdának -, honnan tudta meg, hogy dél van?

A nagy, erős ember mosolyogva vont vállat:

- Tudj' az Isten. Megérezem én azt, uram, mint Paizs a szelet.

- Sohase hibáz öt percet se - jegyezte meg az ispán, aki a határkövön ült és hírlapot olvasott. - Beállhatna akármelyik városba toronyórának.

A körtefa alatt már akkor ott ült a szép Szabó Magda is az ura mellett. Ők a szomszéd földről jöttek ide által. Csak négyen aratnak ott, de a magukét aratják. A szép Szabó Magda kihozta az urának az ebédet. Láttam, mikor jött. Egyik karján a gyerek, másik kezében a fazekat lógatta. Tizenhat éves gyöngye kis teremtes és már asszony és már anya.

Csik Imre először is a fiáért nyúl. A fia csak kis inges, ölbeli gyermek. Még nincs egy esztendő. Aki megnézi, semmi különös nem lát rajta: se jární nem tud, se beszélni, és még csak szépnek sem mondható, mert a feje hosszú. De azért Csikék nagyra vannak azzal a kis poronttyal. Ha valaki egy tarisznya gyémántot kínál a kis tudatlan feregért, bizonyára komolyan és határozottan visszautasítanák. Mert Csikék azt tartják, hogy olyan gyerek, mint Fercsi, nincs több sem a faluban, sem az egész világon.

Lám, hogy leemeli Csik Imre az anyja karjáról,

olyanokat csókol a kis pufitos po-fácskáján, hogy szinte csattan; és nevetve nézdegéli, mintha most találta volna a bokorban.

- Nézd csak, milyen fekete a szeme! - mondja selypítve.

És a szép Magda mosolyogva nézi, hogy milyen fekete a szeme a fiának.

- Mondjad, fiam: apa!

A kis féreg együgyű képpel nézi az apját. A szá-jacskája megmozdul:

- Hapapap.

Ez tetszik Csikéknek.

- Mondjad, fiam: apa!

- Hapapap.

Elmondadják tízszer-hússzor. A Fercsi gyerek mindig csak azt feleli:

- Hapapap.

De ez mindig új és mindig meglepő. Pál úgy véli, hogy a szó kimondása kifogástalan, sőt kellemesen is hangzik. Olyan büszkén néz a fiára, mintha merőben annak az érdeme volna, hogy ő apa.

Az anya nem olyannak látja. A szép Szabó Magda

azt mondja neki:

- Jaj, te kis angyal!

Eközben odatelepedtek az uraság aratói is. Hej, ti királyok, királykisasszonyok és királylegények, ti pápák, bárók és grófok és aranykanalú nagy urak, ha a ti magatok drága tálaiban ilyen jó falatokat találhatnátok! Ha a ti jégbe hűtött cifra üvegeitekből olyan jóleső italt tudnátok húzni, mint ezek húznak itt a csöcsös korsóból, vagy a csobolyóból! Ha a ti szmirnai és lyoni művészettel puhított dívánjaitokon és hentergőiteken olyan édes nyugalmat tudnátok találni, mint ezek itt a vadkörtefa két ujjnyi kis gyepén, mikor ebéd után egy rövid félórácskát szenderegnek!

Csik Imre is a felesége ölébe hajtotta a fejét. A gyerek mellettük betakarva aludt. A szép Magda egy fűszálat húzott olykor el az ura bajuszán. Imre be akarta kapni mindig a fűszálat. Játsoztak, mint a gyerekek.

-Nini - mondja az ispán -, a Matyi.

Folytatás a másik oldalon!

Csakugyan az jött az úton, a Tóth Antal számara.

Honnan jöhetett egymagában?

A jó Isten tudja.

Mert Tóth Antal el szokta adni a szamarát és a szamár mindig visszatér hozzá.

A Matyi sétálva ment hazafelé. Nyomán felporzott a kocsit. Olykor megállott és letépett valami zöldet az árokpartról és útközben eddegélte. Egyszer csak lefeküdt a porba és meghempergődött.

- Eső lesz - mondta Gönczöl Illés.

- Az lesz - felelt rá az egyik arató -, hangyákat láttam, ahogy visszafelé vitték a tojásukat.

Az égen csak egy kis fehér felhő látszott. De meleg volt. Egy légy csípése olyan volt a kezemen, mint a tűszúrás.

A szamár eltűnt már a kocsitól. Helyette könnyű forgószél jelent meg az úton és a port magasra sodorta.

Amint a forgószél hozzánk ér, egyszer csak látom, hogy az egyik arató leány beleröpíti a sarlóját.

Egyik se szólt rá semmit. Magam is tudtam, hogy a forgószél most rútul járt. Mert a forgószél nem egyéb, mint az ördög meg egy boszorkány. Összeöllekezve táncolnak. De mi is volna egyéb? A levegőben valamelyik ördög tartja a lakodalmát. Egy-egy táncoló pár olykor leér a földre és látnivaló, hogyan sodorja a port magával.

A sarló bizonyosan megvágta a táncolók lábát. A leány kifut az útra, nézni, hogy van-e ott vércsepp? Vércsepp nincsen, de majd holnap meg lehet látni, melyik öregasszony jár sántítva.

Az égből csakugyan valami nagy sor történik. Sötét palaszín szürke felhők tolonganak odafenn. Néha

egy lomha szörnyeteg alakú elő-előválnak. Az a sárkány, amelyen föl szállott valamelyik tóból a garabonciás. Honnan jöttek ezek a felhők és hova mennek? Mi a szél, amely nyomni tud meg csavarni, rázni, szórni, emelni, morogni, sziszegni és sírni? Hát mi az? Levegő? Pusztán levegő? Föl tud kapni a levegő egy marok port a földről, hogy szétszórja a tarlón? Ki tudja ragadni a levegő az újságpapírost az ispán kezéből? A semmi nem olvas. A szél pedig magasra emeli az újságot és forgatja, olvassa.

Az iskolában persze nem tanul erről senki, de hát arra való a két szeme, hogy lássa. Amit a tanító mond, hogy a szél nem egyéb, csak levegő, a levegő pedig nem egyéb hidrogéniumnál meg oxigéniumnál, azt is el lehet hinni. Az andocsi szűzről soha nem tanította senki, hogy az csak olajfesték. - Csuda az! Hát mért ne higgyünk abban, hogy a föld színén felett lelkek kavarognak!?

Íme, a fecske is, mintha már fönt nem volna elég helye, csaknem a földet érinti gyors kanyargásaiban. A magasság és a mélység megtelik várakozással. Az ég színe fekete. És íme, alácikázik a nyomott csendben egy cikcakkos hegyes villám. Dehogy villám: istennyila. Az Isten meglátott valahol egy gonosz ördögöt és lesújtotta.

A hatalmas lövéstől megrendült a föld a sarkában. Hol vagytok festők, hogy vászonra vetnétek azt a képet, amint az ördög a mezőn élettelenül elterülve fekszik, s mellében áll az Istennek izzó piros nyila.

A zápor zuhogva ömlött alá. Az aratók elmélázva, hallgatva nézték az esőt. Csik Imre kibontotta a szűrét, és rátaarta a feleségére.

Jókai Mór

Aquinói Szent Tamás gondolatain elmélkedve folyamatosan jobbra válhatunk. Ne felejtjük el, hogy mindig tudunk hova fejlődni.

Ó, Istenem, aki oly nagy vagy, hogy elszenvedsz minket, minden földi atyánál könnyőrelegetesebb Atya, tégy engem

*engedelmessé – ellentmondás nélkül,
szegénnyé – lealacsonyítás nélkül,
türelmessé – zúgolódás nélkül,
alázatossá – képmutatás nélkül,
igazzá – kétszínűség nélkül,
vidámmá – kicsapongás nélkül!*

Se a jó-, se a balsors ne ártson nekem: emebben el ne bizakodjam, amabban el ne csüggedjek!

**Uram, Istenem,
tiéd az éjszaka és tiéd a nappal,
kezed műve a hajnali harmatcsepp és a Nap.**

**Add, hogy ma egész nap jókedvű és tiszta legyen:
a Világosság fia.**

**Köszönöm, hogy vagy
és hogy megteremtettél engem is.**

**Légy mindig jó hozzám,
és a te irgalmas szereteted
ragyogjon mindig fölöttem.
Óvj meg a bűntől a mai napon,**

**tölts el a te Lelkeddel.
Jó akarok lenni, hogy örömmel teljék bennem,
és szeretni akarlak téged,**

Uram.

Amen.

Hallotta?

Elvégezte a középiskolát, most egyetemre megy a Down-szindrómás kamaszlány

Hannah Humes egy ohio-i fiatal, idén végzett a középiskolában. Társaihoz hasonlóan a koronavírus előtti időig bejárt az osztályába; aztán online fejezte be a tanulmányait, ősztől pedig egyetemre megy majd. De vajon mi olyan különleges ebben a kamaszlányban, hogy még az amerikai People magazin is beszámolt róla...?

Édesanyja szerint Hannah úttörőnek számít ezen a területen, és teljesítménye segíthet abban, hogy a hozzá hasonlóan Down-szindrómával élő emberek számára kinyíljanak az oktatáshoz vezető kapuk.

Ő maga így nyilatkozott a People magazinnak:

„A fogyatékkal élő emberek elsősorban emberek. Én sem vagyok »speciális igényű, vagy downos«, csak egy lány, aki ezzel a szindrómával született.”

A végzős sztár tervei szerint ősztől a Vanderbilt Egyetemen folytatja tanulmányait, ahol egy négy éves, kifejezetten szellemileg korlátozott emberek számára induló képzésben vesz majd részt.

Ahogy Hanna fogalmazott: „nagyon szeretem az integrációt, amikor a többiekhez hasonlóan én is részt vehetek mindenben. Én csak lehetőséget szeretnék kapni.”

Hannah története sikertörténet – a lány megkapta azokat a lehetőségeket, amikhez egyébként minden egyes Down-szindrómás embernek joga lenne.

Sokan azonban még születésük előtt elesnek mindettől – ugyanis a diagnózis miatt abortálják őket...

Zágorec-Csuka Judit *Kiáltás*

Petőfi emlékére

*Óh, Istenem, ne add, hogy gyerekeink
elfeledjék azt, amiben hittünk,
amiről tudomásunk volt, amit gondoltunk,
s ne fordításban olvassák majd történelmünket,
s semmilyen trianoni elszakadás ne kényszerítsen
soha senkit másodrangú verzióra, de Magyarországon*

*se szólítsanak szlovén barátunknak, ne mondja
végképpen senki, hogy nekünk kutyakötelességünk
beilleszkedni a történelem szélcsatornáiba.*

*Óh, Istenem, míg hiszek benned, ne add, hogy
szétszéledjünk, mint a bibliai Káinok és
Ábelek, ha kétezer évig álltuk a sarat, még
kétezer évig verjük mélyebbre gyökereinket, akkor
is, ha nincsenek örök dolgaink, csak az özönvíz
csapdossa bokánkat, mint a Pannon-tenger a
karszti viharok idején, s ne vedd el, Uram, prédikátoraink*

szellemét, mert hit nélkül maradunk, majd elárvulnak gyermekeink.

Óh, Istenem, posztmodern, önérzetes századunk végén,

*a dühöngőket ne juttasd a szószékre, s a
kozmozopolitizmusba bújtatott nacionalizmust*

véglegesen söpörd ki a hóba, s összeegyeztethetetlen,

szétszabdalt kárpát-medencei létünket tedd elviselhetővé,

mert a mai emberjogos világban én már nem tudom, hogy

hol is van az én helyem, mert süketfüllű Vazul vagyok,

aki nem tud mást, csak hallgatni egy siketnek titulált,

forró helyzeteket szülő és temető korban.

A PÜNKÖSDI HOSSZÚ ÚT

Pünkösdig hosszú út vezet. A csodák nem adatnak könnyen. A Szentlélek, minden ajándékával és kegyelmével együtt nem hullik csak úgy a nyakunkba. Az ablakokat kicsapó szélvihar ugyanis csak a bezárt szoba nyomott levegője számára felüdítő. A lángnyelvek csak a sötétségben vacogóknak jelent újat, megmagyarázhatatlant, fényt. A nyelveken beszélés azoknak lesz csoda, akik régóta képtelenek már szólni – magukhoz, másokhoz, Istenhez. Az első pünkösdi története csak akkor lesz a mi történetünké, ha látjuk, érezzük és éljük a mélységet, a csalódottságot, a félelmet és kilátástalanságot, amibe beköszönt az áldott Lélek.

Pünkösdig hosszú út vezet. Az ösvény valahol ott veszi kezdetét, hogy kilépünk a felszíniesség illúziójából. Kitörünk a hamis optimizmus fogságából, amely mindeddig arra kényszerített, hogy életünket úgy szemléljük, mintha az valami csodálatos kaleidoszkóp idillre festett képeinek láncja lenne. Szembe kell néznünk a tényekkel. Hagyni, hogy a szerepek, a maszkok, a több-rétegnyi smink leolvadjon rólunk. Mint ruhákat, úgy kell levetköznünk a ránk szabott kényszer-képeket, amelyek mindeddig presztízst kölcsönöztek nekünk, ugyanakkor fuldokoltunk alattuk. El kell engedni agyonfilterezett valóságunkat. Hagyni, hogy megrémüljünk az ürességtől, a tátongó és kongó csendességtől, ami a villogó képek, az elvárások zajában csapnak agyon minket. Pünkösdi a hiány elismerésével kezdődik. Annak az egyszerű ténynek a bevallásával, hogy ez vagyok én. Elismerni a tévedéseket. Bevallani, hogy vétkeztem. Őszintén tükörbe mondani az igazságot. Hárítottam. Elszúrtam. Becsaptam. Hazudtam. Megloptam. Elhalasztottam. Nem szerettem. Megcsaltam. Tönkretettem. Magam és a mások életét. Minden egyes szavunk egyre mélyebbre süllyesztenek. De pünkösddel csak ott, mindenek alján lehet találkozni. Mert

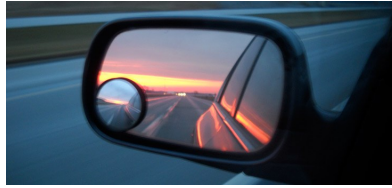
Pünkösdig hosszú út vezet. A lelkiismeretfurdalás és magárahagyatottság keserűségén keresztül érkezünk oda. Az igazság leleplezése ugyanis mindig fájdalmas dolog. Néha évtizedeken keresztül álmítjuk magunkat, másokat, Istent. Hazugságainkat olyan végtelenül jól vagyunk képesek előadni, hogy már-már elhiszük magunknak. Szinte elkerülhetetlen, hogy a gödör alja felé vivő utunkon ne próbálkozzunk meg újra a felfelékapaszkodással. A mentegetés megannyi olcsó trükkjét vetjük be, csak hogy szépiíteni próbáljuk festetlen énünk rútságát. Ha egyszer már belenézünk önmagunk fénytelen, fakó, csupa -tatlan/-tetlen-nel teli hiányába, máris nyúlunk az ismerős emberi praktikáinkhoz. Apostolt választunk a kiesett áruló helyére, mint annak idején a pünkösdi felé tartó tanítványok. Tagadjuk a szépségfoltot becsületünkön. Igazgatjuk, foltozzuk, amit lehet. Mentjük a menthetőt. De egy-két kör lefutása után újra ráeszmélünk vállalkozásunk komplett kudarcára. Elengedjük kapaszkodóinkat és sodródunk lefelé – a mélybe.

Pünkösdig hosszú út vezet. A csúf igazság és az önfeloldozás megannyi megtett mérföldje után érkezünk a nincs tovább állapotába. Deliriumszerű üresség és nihilista

reménytelenség. Túl vagyunk a bölcsélet, a józanész, a tudomány, a lélektan megoldási kísérletein. Zokogva szeretnénk kirántani lelkünket testiünk börtönéből és végre megnyugodni, édes, álm nélküli alvásba zuhanni a semmibe. Amikor eljutunk önmagunk határán túlra, az abszolút ismeretlenbe, ahol még a legközelebbiek sem jártak soha – ott vár ránk pünkösdi és az Isten Lelke. Túl minden segítségen. Túl minden magyarázaton. Túl minden meghatározáson, amivel életemet felcícomáztam. Ott van – a lélek hosszú és sötét éjszakáján túl. Ott történik meg az én pünkösdom is.

Pünkösdig hosszú út vezet. Nincs értelme kerülőutakon eljutni hozzá. Nem lehet önszuggesszióval kiereszkolni eljövételét. A kegyelemhez a bűn nyomorúságán keresztül vezet az út. A pünkösdhöz az istennélküliségen át. De ha egyszer átéljük – lehetetlen lesz elmondani. A szél, a tűz elvégzi a maga dolgát: kitisztít minden zavartságot, kettősséget, homályt. Emel. Ki a gödör mélységéből. Megajándékoz önmagammal, mert ráébredt függetlenedési kísérleteim csúfos kudarcára. Pünkösdi ugyanis végérvényesen összeköt Istennel, a másikkal és önmagammal. A Lélek templomává lehetek: a helyé, ahol Isten lakozik. Ahol újra van helye a szépnek, az igaznak, a jónak, mert Rajta keresztül ezek is lakozást vehetnek bennem. Ahol van helye a megbocsátásnak, a szabadságnak és a szeretetnek. Igen. Hosszú út vezet idáig...

Homoki Gyula

JUHÁSZ GYULA:

A Tábor hegyén

Ez volt hegye az elragadtatásnak.
Nagy, napsütéses, tömjénes vasárnap,
Ünnepe az életnek, a csodának.

Aranyos arccal fölnézett a Mester,
Ruhája hónál tündöklőbb ezerszer,
Ő, ily fehér még nem volt eddig ember!

Jött Mózes, aki eltűnt, mint egy álom,
Illés, ki elszállt lángoló batáron
S három tanítvány, boldog halaványon.

És monda egy: Mi szép, mi szép az élet,
Mi mély, mi nagy, mi gyönyörű ma Véled,
Építsünk hármás hajlékot tinéktek!

Nem szólt a Mester. A fény és a mámor
Elrebbent mirhaiatlaként arcáról
S lenézett a hegy napos magosából...

És lenn, ahol a Golgota vet árnyat,
Látta a méla, néma olajfákat,
Hol nemsokára lelke holtrabágyad!

„A TEST A LÉLEK TEMPLOMA, EZÉRT ÍGY IS KELL TÁPLÁLKOZNUNK!” – INTERJÚ EGY KERESZTÉNY DIETETIKUSSAL

Keresztény dietetikusként Szabó Adrienn nemcsak szakmaként, hanem hivatásként is tekint az étkezéssel kapcsolatos munkájára. Mivel számára a környezetvédelem is fontos, olyan gondolkodásmódra irányítja figyelmünket, amelyben a táplálkozásunkkal a testünket és a teremtett világot is védjük.

Mesélnél egy kicsit az életedről? Hogyan lettél dietetikus?

Változó, hogy ki mit mérlegel a pályaválasztáskor, de az biztos, hogy én a katolikus neveltetésem miatt elsősorban azt kerestem, hogy melyik az a munka, amelyre hivatásként tekinthetek, amellyel példát tudok mutatni a leendő gyerekeimnek. Édesanyám ápolónő volt, és mivel egyedül nevelt fel, sokat voltam vele a kórházban. Nekem emiatt a kórház – ami másnak ijesztő – egészen otthonos hely volt, és már fiatalon tudtam, hogy az egészségügyben szeretnék dolgozni. Először az orvosira jelentkeztem, de oda nem vettek fel, így kezdtem el a dietetikát. Nagyon megszerettem ezt a szakmát, mert rájöttem, hogy ugyanúgy a gyógyítással foglalkozom, de nem a gyógyszereken, hanem a táplálkozáson keresztül. Az egyetem után próbálkoztam mással is, de végül a saját utamra léptem és elkezdtem dietetikusként dolgozni egy kórházban.

A Laudato' si héten beszélgettünk, amikor Ferenc pápa a teremtett világunk megvédésére kér minket. Hogyan állsz ehhez a mindennapjaidban?

Szerintem a teremtésvédelem mellett minden nap dönteni kell, és ez olykor nem egyszerű. Egy kézzelfogható példával érzékeltetve: a házasságban is döntés kérdése az, hogy a

fáradt hétköznapiokon, a nehéz szituációkban is boldoggá akarom-e tenni a másikat – mert megéri az áldozatot –, vagy megrántom a vállam és azt mondom, hogy nem akarok erőfeszítést tenni.

Ugyanúgy a természet határainak figyelembevétele mellett is napról napra meg kell hoznunk a döntést.

Budapesten élünk egy kis lakásban, és nem messze tőlünk van egy piac, ahol tudunk hazai termékeket vásárolni, kistermelőktől. Mi is szelektíven gyűjtjük a szemetet, igyekszem csomagolásmentesen vásárolni, stb. Mivel minden nap eszünk zöldséget és gyümölcsöt, sok biohulladékot termelünk. Ezt is külön gyűjtjük a lakásban, és a társasházunk kertjében lévő komposztálóba szoktuk levinni. Felnyitni a rothadó hulladékkal teli kukát, aminek már szaga van, és levinni egy fáradt nap után, vagy eltenni a fagyasztoba a maradékokat, amelyekből alaplé készülhet: ez nem mindig egyszerű, és ezért kell minden nap meghozni a döntést.

Mikor kezdted el célirányosan foglalkozni a tudatos táplálkozás és a teremtésvédelem közötti kapcsolattal?

Tagja vagyok a Szentjánosbogár közösségnek, ahol egy tavalyi alkalmunkon a klímaváltozásról, a klímaszorongásról beszélgettünk. Itt az egyik barátnőm – aki ekkor várta az első gyermekét –, feldobta nekem az ötletet, hogy írjak egy könyvet arról, hogy hogyan tudunk úgy egészségesen étkezni, hogy a gyermekeink számára is fenntartható legyen ez a teremtett világ. Akkor döntöttem úgy, hogy jobban beleásom magamat ebbe a témába, aminek végeredményeként hamarosan Magyar superfood néven meg is jelenik a recepteskönyvem, ami erről is szól.

Annyi mindenről le kell mondanunk a mai világban, és a tudatos táplálkozás is nagy lemondások-

kal jár. Miért éri meg? Mi ennek az értelme?

Igen, lemondásokkal jár. De amikor az ember ezt megtanulja, és megtalálja, hogy a lemondásnak mi a valódi indíttatása, akkor az nagyon nagy szabadságot ad.

Szeretek küzdeni a tévhitekkel, mert sokszor meg sem keressük a mögötte húzóódó logikát.

Azt gondoljuk, hogy nekünk is chiamagot kell ennünk, mert az aztékok is azt ették. Miért kéne? Honnan jön ez az elmélet, és mi az értelme? Sokan nem tudják például, hogy az olívaolajnál bizonyos szempontból kedvezőbb zsírsavösszetételű a magyar repceolaj, és ma már nincs sem szaga, sem keserű íze; vagy, hogy a kollagén, amelyet sokan táplálékkiiegészítőként fogyasztanak, ott van az édesanyánk által készített vasárnapi húslevesben. Én hiszek abban, hogy ha az embereknek pontosan elmagyarázzuk, hogy anélkül is lehet egészségesen táplálkozni, hogy a

Dél-Amerikából szállított avokádót ennünk, akkor valóban változhatnak a dolgok. A könyvemben dietetikusként, szakmailag pontosan elmagyarázom, hogy hogyan lehet egészségesen étkezni úgy, hogy csak hazai termékeket vásárolunk. Igen: eleinte több idő, és néha tapasztalhatjuk, hogy több pénz tudatosan, vagy akár a piacon vásárolni, de ha most nem fordítunk energiát erre, akkor később a bolygónk fogja megfizetni ennek az árát.

Hogyan érdemes elkezdni a környezettudatos táplálkozást?

Szerintem úgy, hogy elmegyünk egy piacra, és részánunk először csak húsz percet arra, hogy megtapasztaljuk a légkört. A piac azért jó, mert egyrészt könnyebben lehet csomagolásmentesen vásárolni, másrészt több helyi és idényáru van. De nemcsak emiatt van értelme, hanem azért is, mert a piacon ember találkozik az emberrel. Érdemes megkérdezni például, hogy honnan van a zöldség, gyümölcs, és meg fogjuk látni, hogy az árus szemében felvilan egy kis fény, hogy végre egy ember jött vásárolni, és nem egy gép, aki épphogy felnéz a telefonjából, amíg megkapja, amit kért. Az ilyen találkozások fontosak.

Folytatás a másik oldalon!

Emellett szerintem a piacra járás segít abban is, hogy egy kicsit közel kerüljünk a természethez, amitől mi, itt a városban, igen sokszor el vagyunk szakadva.

Tapasztalhatjuk, hogy a piac olykor drágább, mert a magyar kistermelők sosem fogják tudni úgy előállítani például a lencsét, ahogyan Kanadában, amely a világ legnagyobb lencsetermő-helye, ahol nagyon olcsón tudják eladni a terményüket. De annak az embernek, aki a maga tíz négyzetméterén megtermeli azt a kevés lencsét, és kiviszi a piacra, nagyon szívesen fizetek többet, mert tudom, hogy ő ebből fog megélni, és tudom, hogy kihez került a pénzem. A pénzem szavazat a néni-re, hogy legközelebb is legyen ott a piacon, valamint egy nem szavazat a Föld energiáit kizsákmányoló monokultúrás lencse-óriásra.

Te személy szerint mit tartasz a legfontosabbnak a táplálkozásban vagy a teremtésvédelemben?

Nincs legfontosabb. Szerintem mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy mi az, amit meg tud tenni. Azt viszont meg is kell tenni! Nem kell nagy dolognak lennie, de legyen valódi lemondás, kihívás. Nagybőjtben sem a csokiról mond le az, aki egyébként sem eszik csokit. Fel kell tenni a kérdést, hogy mit tudok megtenni, és amit elhatározok, ahhoz tartani kell magamat, és határozottnak kell maradnom a döntésemben! A bizonyos ételekről való lemondásban egyébként sokat segít az, hogy

tudod, hogy ehetsz mást, hogy van választásod (remélem, ebben lesz segítség a könyv is).

Az elfogyasztott étellel folyamatosan terheljük, vagy tehermentesítjük a teremtett világot, tehát minden döntésünkkel szavazunk.

Ha veszünk egy avokádót, azzal szavazunk az import áruknak, de ha az megromlik a bevásárlóközpontok polcain, akkor talán rájönnek, hogy nem kell többet rendelni.

A könyved megjelenése nagy mérföldkő a munkásságodban. Milyen fogadtatásra számíthat?

A könyv megjelenésekor már talán a járvány első hullámának a végéhez fogunk közeledni, ami nagyon szerencsés egybeesés. Azt hiszem, hogy most itt van a levegőben: az emberek előbb-utóbb el fognak kezdeni tudatosan, hazai alapanyagokból, és a teremtett világgal együttműködve táplálkozni. A BOOOK – amely kiadja a könyvemet –

munkatársaival gondolkodtunk azon, hogy a későbbi megjelenés gazdaságilag kedvezőbb lenne, de végül úgy döntöttünk, hogy ezt a missziót minél hamarabb el kell kez-

deni. Nem azt akarom, hogy mindenki megvegye a könyvemet, de azt igen, hogy a könyv üzenete eljusson mindenkinek, és általa elindulhassunk egy másik irányba. Hogy arra neveljük egymást, hogy ne vegyünk műanyagot, hogy hazai alapanyagokat vásároljunk. És ez az egyéneken múlik.

Ha egy ember elkezd, az hatással lesz a környezetére, a barátaira, a gyermekeire, a gyermekének a barátaira, és így tovább.

Érdekes, hogy amikor visszavágyódnak a nagyanyáink korába, a békebeli időkbe, akkor arra gondolunk, hogy bezzeg „akkor minden nap kolbászt ettek és pálinkát ittak”. De azt elfelejtjük, hogy régen nem volt műanyag zacskó sem. Nem volt banán. Egy hónapot kellett várni arra, hogy valaki csokoládét ehessen... Fel kell ismernünk, hogy a Földért, a teremtett világért meg kell tanulnunk változtatni a gondolkodásmódunkon. Ez eleinte nehéz, és nem is kell azonnal mindent máshogy csinálni: nem kell rögtön textilszakot venni, vagy hirtelen teljesen hulladékmentesen élni. Első lépésként csak nézzünk ki a piacra. És hiszem, hogy amikor az ember ezt az első lépést megteszi, utána menni fog.

Az interjút készítette: **Varga Mónika**

Átvétel a 777 portáltól

RÓNAY GYÖRGY: *A kert* Mit rejt a kagylóhéj?

A b.-i vonalon, két állomás közt, körülbelül egyforma távolságra mind a kettőtől, van egy kis kert. Mindössze néhány négyzetméter, és a leglassúbb vonat ablakából is mindössze néhány másodpercre látszik. Se tanya, se kunyhó, se őrház nincs a közelében. Semmi, csak ez a kert, tavasztól őszi virágban.

Valaki eljön valahonnét, talán kilométerekről, és fölássza a földet. Magokat szór, palántákat duggat. A kert a legnagyobb aszályban is virít: valaki eljön valahonnét, és megöntözi a növényeket. Kút nincs a közelben; talán kilométerekről hozza a vizet, kora hajnalban vagy késő este; mert a kertben soha nem látni senkit. Semmi mást, mint a virágokat.

Kié lehet ez a kert ott a sínek mentén: ez a maroknyi virág a le-lecsapódó mozdonyfüstben? Kinek lehet fontos, hogy aki a világnak azon a pontján kinéz a vonat ablakán, tavasztól őszi virágot lásson?

Mindenesetre van egy ember, akinek fontos. Akinek az a fontos, hogy a virágait lássák, és nem az, hogy tudjanak róla. Egy Névtelen, aki a világnak azon a parányi pontján évről évre új lapot ír a virágai-val egy Kódexba, amelyet még a leglassúbb személyvonat ablakából sem olvashatni tovább egy-két másodpercnél.

De aki olvasta, sosem felejt el. Az tudja, hogy van legalább egy pontja a világnak, ahol évről-évre kivirul ugyanaz a kert, ugyanannak a névtelen szorgalomnak a szeretetében.

OPTIKAILAG KORREKT

A vakok meggyógyításának az evangéliumokban szimbolikus jelentősége volt. A mai korban megint különös értelmet nyert a szem: minden mögött ott a kérdés, hogy látják-e, megtudják-e? A politikailag korrekt kifejezést felcserélhetjük optikailag korrektre.

Hiába vagyok jó és egyenes, ha nem látszom annak. Nem is gondolunk rá, de ez az egész gondolat a tizenharmadik században kezdődött, amikor elkezdtek mindent térben ábrázolni. Akkor egy hihetetlen optikai robbanás történt: az emberek már nem jelképesen, nem e világtól eltávolodottan festettek és alkottak, hanem perspektívában. Megszállt minket a háromdimenziós világ.

Amikor Krisztus úgy szenved egy oltárképen "igazán", ahogyan látni véljük, ahogyan optikai értelemben sejtjük, akkor egyszerre minden megváltozik az európai ember szemléletében.

Azután ez gördült tovább a filmekben, a televízióban és ma már az interneten is: Mit látok, mit adnak elém, mi az a valóság, amit a szemem befogad?

Talán mindenkinek volt már olyan élménye, mint nekem is, hogy jelen voltam egy adott helyen, aztán láttam a róla készült beszámolót egy újságban, és nem hittem a szememnek.

Érdemes kipróbálni, milyen bekötött szemmel rajzolni! Jó belül látni! Érdemes néha gátat szabni annak a vizuális erőszaknak, ami körülvesz. Amikor az ember csöndben van, akkor néha képes arra, hogy a belső látása felerősödjön a külsővel szemben.

Érdekes dolog ez a csend, mintha a fülünk tisztasága segítene a látásban. A szemünk értéséhez erre van szükség.

Dietrich Bonhoeffer írja Jézus mondasáról: "ne légy olyan, mint a kép-mutatók, a kik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek" (Máté 6,5): "Jézus nem a keresztény ember vidám arcára gondol, mint mintaképre, hanem arra, hogy a helyes magatartás elrejtett,

nem tud magáról. A szem sem látja magát, csak a másikat. Ez az elrejtettség egyszer nyilvánvalóvá lesz, de csakis Istenben és nem önmagában."

Befelé figyelni. Nem képet mutatni magunkról, hanem önmagunkat adni. Sokszor úgy járunk-kelünk ebben a világban, mint egy élő szemrehányás. Minden tettünk egy optikai elvárás: én ezt teszem, és neked ilyennek kell lenned.

Nemrég együtt voltunk egy imapon. Az egyik barátomnak koszos volt a pulóvere. Szép barna folt ékelkedett a kéken. Utána odamentem hozzá, és megköszöntem a foltot. Annyira jólesett az, hogy egyszer nem takargatja valaki, nem kér bocsánatot, és az a valaki ráadásul nem én vagyok. Felszabadító érzés, amikor valaki nem akar "látszani" ebben a hipervizualizált világban.

És Jézus mégis akar látszani. Azt mondja: a gyertyát nem az ágy alá tesszük.

Ha eljutottam arra a szabadságra, amikor megérintett Isten, legalább megsejtettem azt a világot, amelyben csak Isten létezik. Akkor ez az új világ meglátszik rajtam. Szükségképpen megjelenik Isten bennünk és általunk. Ez nem azt jelenti, hogy tettünk magunkat, sőt az is lehet, hogy néha dühösek vagyunk, ahogyan Jézus is volt dühös. Mégis látszik, megjelenik Isten a szemünk előtt.

Szombaton sétáltam az erdőben, és a levelek zizegését hallva, valahogy megerősödött bennem ez az ima: "Uram, add, hogy lássalak, mert rossz a látásom. Elveszek a részletekben. Azt hiszem, hogy az számít, amit rólam tudnak, pedig valójában csak az fontos, amit belőled látnak." Akkor valahogy kitisztult bennem minden, elcsendesedett a természet is.

Dr. Fekete Ágnes

SZEMLElélek portál

LACKFI JÁNOS

A TÍZPARANCSOLATRÓL

Nem azt mondom, ne keress más Istent, hanem hogy szeresd annyira, teljes erődből, teljes szívedből az egy, élő, igaz Istent, bolondulásig, mint egy szerelmes, se idő, se erő ne maradjon cuki kis istenkékre, egyéb hókusz-pókuszra.

Nem azt mondom, ne ölj, hanem hogy magadnál jobban szeress minden más embert, akár barát, akár ellenség, ne habozz a lelked is kitenni értük, s akkor aztán hogy a csudába árthatnál nekik, gyilkolnád meg őket. Nem azt mondom,

ne paráználkodj, hanem hogy tekints minden nőre olyan odaadással, mintha húgod, lányod lenne, elébb vágnád el saját nyakadat, mint hogy kihasználd vagy kárt tegyél benne.

Nem azt mondom, ne dolgozz a hetedik napon, hanem hogy olyan lelkesedéssel pihenj, imádkozz, időzz szeretteid körében, csak este döbbenj rá, hupsz, ma nem dolgoztam!

Nem azt mondom, ne utáld apádat és anyádat, még ha nehezedre esik is, hanem hogy amikor rájuk nézel, lásd az élet hömpölygő, eleven folyamatát,

melynek részei ők, és része vagy te, tőlük kaptad, így add tovább, lehetetlen megrendülés nélkül tekinteni rájuk, akár megadták mindazt, amire vágyol, akár nem.

Nem azt mondom, ne hazudj, hanem hogy úgy csüngj az igazságon,

ne akard szépíteni, csúnyítani, más ne járjon a fejedben, s akkor nem is jön ki a szádon. Nem azt mondom,

ne lopj, ne irigyeld a másét, hanem hogy a másénak úgy örülj, mintha sajátod lenne, nem kell rátenni a kezed ahhoz, hogy benne gyönyörködj, úgy vigyázz rá, mint magadéra, s akkor semmi szükséged arra, hogy erőszakkal megkaparintsd.

G y e r m e k o l d a l

KERESS 6 KÜLÖNBSÉGET

Lk 1,39

V - VIGYÁZZ MAGADRA A NYÁRON!
 A - ALUDD KI MAGAD!
 K - KERÜLD A ROSSZAT!
 Á - ÁLLJ KÉZEN A JÓRA!
 C - CÉLOD MINDENK ELŐTT Isten SZERETETÉNEK TOVÁBBADÁSA LE GYEN, BARRHOL TÖLTÖD A NYÁRAT!
 I - IMÁDKOZZ MINDEN NAP!
 Ó! - ÓRIÁSI DOLOG, HA ELMÉSZ SZENTMISÉRE!
 SZOLGÁLJON A SZÁNDÓ TESTI-LEIKI ÉPÜLÉSÉRE!

- Képzeld, láttam a vonaton Szent Istvánt!

- Az nem lehet!

- De mégis! Egy öreg ember odament egy aggastyánhoz, és ezt mondta: Te vagy az... tovább lásd a vízsz. 1 és függ. 1 sorokban!

LÁTTA SZENT ISTVÁNT

VÍZSZINTES 1. A poén első fele. 10. Ilyen zsák is van 11. A légy neve Fekete Istvánnál 12. Középen kutyul! 13. Eszperente magánhangzó. 14. Szent István király édesapja (2 szó) 18. Kar ima 19. Paprikának van (ettől erős) 20. Félig népes! 21. Páncélszekrény 22. A szerelem vége! 23. Rád repül (régiesen) 25. Kezd emlékezni! 26. Krédo, de csak a végén! 27. Orrod elé 29. Magára vevő (pl. tettét) 34. Lefordítva (pl. idegen nyelvet)! 35. Közelre mutató szó 36. A különbözőségben megvalósul a szeretet által. 38. EYR

FÜGGŐLEGES 1. Kálium 2. Félig ihat! 3. Felidéz magában valakit. 4. Színészi képesség 5. Zoli keverve 6. Ember 7. Örököld (2 szó) 8. Nyári forráságban pihentek (2 szó) 9. Jutalom a szerencsejátékban 13. A poén második fele. 15. Középen lazzál! 16. Foszló mássalhangzói. 17. Ez páratlan! 24. Kegyetlen-e? 27. Kert közepe! 28. Borúra... 30. talál 31. Magáz közepén! 32. LYT 33. Apostol közepe 34. Kevert gél! 37. Létra magánhangzói.

A házasság tíz-parancsolata

Légy nyitott és fejlődőképes!

A házasság nem révbe érkezés, nem végecéll – tudnod kell növekedni és elmélyülni a szeretetben házastársaddal.

Fogadd el házastársad másságát!

Ne ármítsd magad, hogy majd TE megváltoztatod házastársad egyik vagy másik tulajdonságát – ne akard őt saját hasonlatosságodra formálni. Ez még egy embernek sem sikerült!

A MÁSIKAT akard boldoggá tenni, ne saját boldogságodat hajszold!

„Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja felebarátaiért.”

„Szeretlek, mert vagy, mert ilyen vagy. Elfogadlak és vállallak minden pozitív és negatív tulajdonságoddal együtt egy egész életre.”

Ajándékozd neki teljesen az igazi gazdagság minden forrását: a teljes figyelmedet (ő a legfontosabb ember az életedben!), az idődet.

Magaddal szemben szigorúság, társaddal szemben engedékenység!

Ne várj mindig mindent ötöle! (Se a házimunkában, se a lelkiéletemben!)

Házastársadat a sorban SENKI és SEMMI meg nem előzheti!!

Mindig mindenben ő legyen az első – nem a gyerek(ek), nem a szülők (!), nem a munka, nem a karrier... stb.

Amikor valaki házasságot köt, el kell vágni – és tudni kell elvágni – a szülőkhöz kötődő szálakat!

Legyen rugalmasan kialakítva a felelősség-megosztás!

Ki-képeségei, természete szerint végezze a családban előkerülő tennivalókat, és eszerint tartozzon érte felelősséggel.

Legyen nyitott a család mások felé is!

A legtöbb házaspár összeborul, mint a káposztalevél. Ez nem egészséges, elszigetelődéshez, belterjes probléma-felhalmozódáshoz vezethet. Legyetek keresztény család, és vigyék el más család-

dokhoz is az Örömhírt!

Tiszted az életet. Fogadd örömmel a gyermekáldást!

Mondj IGEN-t az életre! Isten is IGEN-t mondott Rád! Ahol a (leendő) szülők igaz szeretettel szeretik egymást és Istent, és letették életüket-jövőjüket Isten kezébe, ott minden más – anyagi, munkaügyi, szabadidős, hobby stb. – szempont eltölpül. „Ami szükséges, azt megadja az Úr.”

A testi szeretet Isten ajándéka a Számotokra. Gondoltál már arra, hogy megköszönd Neki?

Ne feledd dicsérni társadat!

Ez a szeretet, az együttlét örömeinek egyik kifejezése. Ne érjen véget az udvarlás az esküvővel! Végy időnként feleségednek egy-egy szál virágot – „csak úgy”! Készíts néha férjednek gyertyafényes vacsorát – csak az ő kedvéért!

Nem elég egyszer, az esküvőn elmondani:

„Szeretlek!” – hanem minden nap ezer jelét kell ennek adni – és néha nem árt újra és újra elmondani. Ne mondd, hogy „Úgyis tudja!”, mert nem TUDNI akarja, hanem nap mint nap TAPASZTALNI!

Legyen ünnep és lazítás is be-tervezve – kettesben!

„Az Úr napját szenteld

meg!” A vasárnap nem arra való, hogy a férj túlórákat, fusi-munkát végezzen, vagy a feleség egész nap süssön-főzzön és a héten elmaradt házimunkát csinálja! Miből akarsz adni, ha nem töltekezel? Pár óra a mézesheteket idéző békességben, egy kellemes séta a természetben – felüdít egész hétre.

SÍK SÁNDOR:

Kérdések felelet nélkül

Aranymisémgig kisfiú koromtól
Bűneimet meggyóntam számtalanszor,
Papok térdére, angyalok fülébe,
Az Isten irgalmának tengerébe.

Látszik-e vajon emberi valómon,
Hogy ötven éve mindugyanazt gyónom?

Polcaimon a könyvek százai,
Ó ifjú olvasások lázai!
Sok költőm, szentem, mesterem,
Titeket iszlak most is szüntelen.
Meglátszik-e viseltes arcomon,
Hogy én is a családhoz tartozom?

Mint gyümölcsfákra májusi eső
Zúgtak le rám a dallamkereső
Élni akaró gondolatcsírák,
S én nekiültem, mint szorgos diák,
Írtam, daloltam a tőlem telőt.
Egy pohár vizet ért-e más előtt?

Egy volt minden második szó a számban:
A szeretetet oly nagyon kívántam,
Mint édesanyja emlejét a kiseded.
Mindent vágytam szeretni, mint az Isten.
Akartam mindent szeretetből tenni, –
Amit tettem, több volt-e, mint a semmi?

De minek ez a sok mihaszna kérdés?
A tett a fontos, nem a szürke értés.
Zárlatig úgyis elkészül a mérleg.
Csak egy a fontos: égjek s el ne égjek.
Mint a pusztai vadrózsabokor.
A nap is legszebb naplementekor.

Lelkiség

Közös ima a családi otthonban

A járvány következtében hosszú hetekre, hónapokra az otthon vált az egyház templomává: így követtük a szentmise- közvetítéseket, és az imádságnak is ez volt a tere. A családnak ugyanakkor vírusmentes időkben is érdemes Isten jelenlétében összegyűlni mondjuk egy gyertya köré- Nagy Bálint SJ ehhez az alábbi, szabadon alakítható „sorvezetővel” szeretne segítséget nyújtani.

1. Leülünk egy gyertya köré

Összejövünk a nappaliban, a konyhaasztalnál vagy ahol imádkozni szeretnénk. Meggyújtunk egy gyertyát, vagy kiteszünk középre egy kis keresztet, ikont, Szentírást. Megvárjuk egymást és elcsöndesedünk.

Az előimádkozó / édesapa, édesanya/ kereszttel elkezdi az közös imádságot:” Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!” - „Ámen.”

2. Ének

Van- e kedvenc vallásos éneke gyermekeiteknek vagy nektek? Énekeljétek el, vagy keressetek egy taizéi, karizmatikus vagy számotokra kedves templomi éneket.

Kezdje el az, aki a családból a lejobban tud énekelni. Ha nem szerettek dalolni, engedjétek el, és lépjenek a következő részhez.

Énekötlek: Áldott légy, Uram/ Jézus, életem/ Dicsérje minden nemzet/ Várj és ne félj/ Ne félj, ne aggódj/ Bizakodjatok, jó az Úr/ Ahol szeretet/ Jó az Urban bizakodni/ Ó, halld meg, Uram/ Meghívtál, hogy vízre lépjek.

3. Hálaadás mindazért, ami jó volt a mai nap folyamán

Az előimádkozó megkérdezi a családtagoktól, például ilyen kérdésekkel: Mi volt jó ma, amiért hálát tudunk adni? Minek örültünk?

Körbe megyünk, hogy mindenki elmondhassa, amit szeretne. (Akár körbe is adhatunk egy kis keresztet, ami jelzi, hogy arra figyelünk, akinél éppen van.) Minden hálaadás után együtt mondjuk:” Ámen”, vagy „Hálát adunk Neked, Urunk!”

Ha aznap valaki nem szeretne, vagy nem tud hangosan imádkozni, csak mondja egyszerűen:” Ámen”, és továbbadja a szót.

4. Kérdéseink, vágyaink megfogalmazása

Az előimádkozó ezek után megkérdezi a családtagoktól, például ilyen kérdésekkel: Szeretnétek kérni valamit ma este a Jóistentől? Kiért lenne jó imádkoznunk? Van- e valami vágyunk, amelyet jó

lenne kifejeznünk Istennek?

Hasonlóan körbe megyünk, mint az előbb. Minden kérés után együtt mondjuk: „Kérünk Téged, hallgass meg minket!”

5. Közös befejezés

Közös ima. Ez lehet a Miatyánk, az esti ima vagy Szent Ignác imája. Ilyenkor megfoghatjuk egymás kezét, és így mondjuk el a közös imádságot.

MIND-Mindent Isten Nagyobb Dicsőségére

A magyar jezsuiták ingyenes lapja
otthon. Jézussal. Online

Joghurt torta - gyors és finom

Hozzávalók:

Tészta: 3 pohár natúr joghurt, 3 pohár porcukor, 3 pohár liszt, 1 pohár étolaj, 1 csomag vaníliás cukor, 2 evőkanál kakaópor, 1 evőkanál Nesquick kakaópor, 2 kávéskanál szódadikarbóna

Máz: 20 dkg étcsokoládé, 10 evőkanál tej, 10 evőkanál porcukor, 1 csomag vaníliás cukor, 12,5 dkg Rama margarin

A tészta hozzávalóit összekeverjük. A tepsit - kb. 25X37cm nagyságú - sütőpapírral béleljük ki. Előmelegített sütőben tűpróbáig- vastagságtól függően kb. 10- 15 percig- sütjük.

A tepsiben hagyjuk kihűlni. Még a máz ráöntése előtt nagyon sűrűn megszurkáljuk egy villával. A mázat én melegen öntöm a tetejére. A tepsi abban is segít, hogy a finomság rajta maradjon.

Még mutatósabb, ha díszítő cukorkával, színes tortadarával szórjuk meg.

Mindig sikert arattam vele az iskolában a gyerekeknél. Próbálják ki, jó étvágyat kívánok hozzá!
R.E.

TÖBB ÉVADOS TV-SOROZAT KÉSZÜL JÉZUS ÉLETÉRŐL

Szenzációs fogadtatása van annak a több évadra tervezett TV-sorozatnak, amely Jézus és a körülötte lévő emberek életét mutatja be. A The Chosen – azaz a Kiválasztott – első évadát már több mint 34 millióan látták!

Egy új, több évadosnak tervezett televíziós sorozat mutatja be Jézus és az apostolok életét úgy, ahogyan eddig még nem láttuk: új fényben, a megszokott ábrázolásoktól kicsit eltérően, hívőknek és nem hívőknek egyaránt. A The Chosen – azaz a Kiválasztott szint visz a Szentírás lapjain található verssorokba, egy új szemszögből világítja meg mindannyiunk számára a már annyiszor hallott igérségeket. Olyan formában és minőségben teszi mindezt, amely sorra nyűgöz le szinte mindenkit, aki megnézi az idáig elkészült első évad nyolc, kevesebb mint egyórás epizódját. A színészek hitelesen adják át a Bibliában szereplő személyeket, azok életét, családi háttérét, érzéseit, így repítve minket vissza abba a világba, amelyet eddig csak a fantáziánk segítségével tudtunk kicsit valóságosabbá tenni.

A sorozatot egy mélyen hívő, szerény amerikai baptista filmrendező, Dallas Jenkins álmodta meg, írta és rendezte. Mindebben segítségére volt több szaktanácsadó, többek között egy római katolikus pap, egy evangélikus teológusprofesszor és egy zsidó rabbi is, akik segítettek abban, hogy a sorozat minél hitelesebb legyen teológiai, kultúrtörténeti és szociálpolitikai szempontból is: biztosra akartak menni abban, hogy a műsor a lehető legbiblikusabban, a lehető leghitelesebben készül el.

Azt követően született meg az új sorozat, hogy Jenkins még 2017-ben írt és rendezett, – majd pedig a barátja farmján – forgatott karácsonyra a gyülekezetének egy rövidfilmet „A Pásztor” címmel, amely Jézus születését mutatta be a pásztorok szemszögéből. A rövidfilm később felhívta az amerikai VidAngel keresztyén értékeken alapuló streaming video szűrő cég figyelmét, amely ezután a Facebookon népszerűsítette, hogy felkeltse az emberek érdeklődését egy sorozat létrehozása iránt. Miután több mint 15 millióan tekintették meg, Jenkins számára nyilvánvaló lett, hogy rendeznie kellene egy többévados, Jézus Krisztusról szóló sorozatot. A munkát el is kezdte, az eredmény, legalábbis a tervezett nyolc évad közül az első, egy hiteles és hihető filmsorozat lett.

Az első évad a valaha volt legnagyobb közösség által finanszírozott médiaprojekt, amelynek létrejöttét 16.000 ember önzetlen, összesen 10 millió dolláros adománya tette lehetővé. „Próbálok igazolni azoknak a hitét, akik befektettek ebbe a projektbe, és természetesen arra is törekszem, hogy megtiszteljem a Megváltómat, és meg legyek győződve arról, hogy ezt a projektet az Ő számára csináljuk” – köszönte meg a lehetőséget a rendező. „Nem érdekel, hogy mi ebben az én szerepem azon az 5 kenyeren és 2 halon kívül, amiről gondoskodom, mivel ami ezen kívül történik, az Őrajta múlik.”

A sorozat első évada megtekinthető az ingyenesen letölthető The Chosen applikáción keresztül (felirattal) és a Vidangel.com oldalon (felirattal csak az első epizód tekinthető meg ingyenesen, felirat nélkül a teljes évad ingyen elérhető egy e-mail cím megadását követően), illetve itt, ahol minden részt követően maga a rendező beszélget egy-egy főszereplővel a kulisszák mögüli dolgokról (felirat nélkül).

Már több mint 34 millióan tekintették meg 180 országban – jelenleg is hetven nyelvre fordítják, de a magyar felirat már elkészült. Az első évadban betekintést nyerhetünk Mária Magdolna, Simon és András, Máté, Nikodémus, a számáriai asszony és más emberek életébe, láthatjuk a személyiségük fejlődését az epizódok során.

Fecske Péter (777)

Séta Jézussal a karantén után

Végre! Igen, végre visszazökkenhetünk a régi jól kitaposott kerékvágásba. A karanténba utasított hónapok után végre kiléphetünk lakásunk, udvarunk „fogságából”. Induljunk hát Jézussal és kedves társainkkal sétálni! Lelkesen készülődünk, hiszen régen találkoztunk és természetesen ránk is fért már egy kis mozgás, lelki feltöltődés. Induláskor csalódottan nyugtáztuk, hogy még Picurral kiegészítve is kényelmesen elférünk a kisbuszban. Rövid történelmi kitérő, mint Római út, Tabán utca után megérkeztünk Balatonszemesre, mai túránk kiindulópontjához. Botokat, hátizsákokat, kalapokat fel! A gyalogút ismerős volt, hiszen a Pálosok kegyhelyét is erre közelítettük meg. Mai úticélunk- nyelvtörőnek is beillő- rádpusztai romtemplom. Kellemes nyári napsütésben rácsodálkoztunk a természet színeire, a zöldellő fákra, bokrokra, virágokra. Hihetetlen amíg a világot fogságba tartotta, korlátozta megbénította a vírus, addig a természet évezredek óta megszokott körforgását élte. Felmerül az örök kérdés a mi végre vagyunk a világon...?

Erdő hűvöséből kiérve, mérnöki pontossággal művelt szőlőültetvény mellett haladtunk el. Itt már reménykedtünk, hogy közeledünk. Árnyékot kerestünk, hogy az utolsó méterek megtételéhez erőt gyűjtsünk és az útközben tanult dalunk utolsó strófáját is megismerjük. A település szélén, gondozott liget közepén áll a tekintélyes templom-rom. A vörös színű téglából épített templomot többször átépítették, kibővítették. A románkori hajó északi oldalához épített sekrestyében egy oltárra bukkantunk, felette ólomüveg ablak, Szent István király képével. „Ora pro nobis” azaz könyörögj érettünk. A torzóban maradt falak között megérintett bennünket a múltunk, történelmünk. Énekünk soraiban is érezhetjük az Isteni gondviselést és az egyetlen bizonyosságot.

**„Ó mily hű barátunk Jézus, minden bajban megsegít,
Mily jó elé imádságban vinni éltünk ügyeit.
Gyakran nyugtalan a lelkünk, tévesek az útjaink,
Mert nem vittük, hő imában Isten elé dolgaink.”**

Fáradtan, de élményekkel gazdagodva indultunk haza. Ismét megismertük szűkebb környezetünk egy gyöngyszemét. Sétáinkat szeptemberben folytatjuk.

Vetítés
Kata
Lengyel-tóti

Tűnődés az öregek-ről a koronavírus-járvány idején

Hofiatya (jezsuita blog)

Néhány nappal ezelőtt egy kedves ismerősömmel beszélgetek telefonon. A beszélgetés a járványra mint örökzöld témára terelődik. Zsuzsa megjegyzi: „*Ambivalens érzések vannak bennem. Egyrészt jó, hogy viszonylag kevés volt az áldozat hazánkban, de szörnyű, hogy a lakosok nagy része nem találkozott a vírussal. Nem fertőződünk át, így bármikor áldozatai lehetünk a Covid 19-nek.*

Mint közgazdász belegondolok, hogyha valóban ősszel elkezdődik a második szakasz, hát, az katasztrófa lesz a gyerekeimre, a fiatalokra nézve. Hogyha ismét beindul a karantén, az üzletek, az iskola, a munkahelyek bezárása, akkor folytatódik az elszegényedés, a télen-ség, Észak-Magyarország és egy-két régió további elszegényedése. Rengeteg család már felélte tartalékait. Mi lesz itt a családokkal, főleg a fiatalokkal?

Ha rajtam múlna, a fiatalok miatt én aláírok egy nyilatkozatot, hogy miattam ne vezessenek be irreális korlátozásokat. Lassan hetvenéves leszek. Inkább meghalok, mintsem a gyerekeim munkanélküliek legyenek, eladósodjanak, tönkremenjenek, és az unokáim csóró nincstelenként egy életen át küzdjenek azért, hogy valami egzisztenciát teremtsenek maguknak.”

Valóban! Egy neves orvos-biológus ismerősöm mondta: „*Ennek a járványnak akkor lesz vége, amikor már mindenki átfertőződött. Vagyis természetes úton találkoznak a vírussal – a fiatalok, gyermekek ezt észre sem veszik –, vagy mindenkit beoltanak a vakcinával. Amíg ez nem történik meg addig bármikor elkaphatjuk a koronavírus-fertőzést.*”

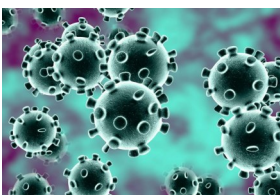
Az anyuka, nagymama vallomása talán sokakra sokkolóan hat, mégis észre kell venni benne a fiatalokért való aggódást és szeretetet. Különösen, hogy a saját életét is vásárra viszi sokakért. Természetesen a hölgy felemás ér-
zései mögött ott van az is, hogy

keresztényként nem mondhat ilyet, hiszen ezzel a kortársait, a többi nyugdíjas egy részét sodorná életveszélybe. Ha talán a második hullámnak nem is volna akkora pusztítása, mint amit a járvány beindulásánál láttunk, biztos sok áldozata lenne egy ilyen döntésnek.

Másrészt én feláldozhatom az életemet szerettemért, de ezt törvényerőre emelni, általánossá tenni nem igazán evangéliumi cselekedet. Még a legszabadelvébb barátaink is éreznék, hogy ilyen esetben már csak óvatosan beszélhetnénk szabadságjogokról, hiszen senkinek az élete felett nem dönthetünk kívüllőként.

Ezzel a történettel csak érzékeltetni szeretném, hogy mennyire szövevényes kérdéshalmaz gyülemlik fel előttünk e járvány idején.

A továbbiakban az idősök társadalmára szeretnék fókuszálni, azokra, akiket ez a helyzet leginkább sújt. És amikor a kérdések sokaságával szembesülök, felemás érzések fogalmazódnak meg bennem.

fölöslegesség.

A társadalomra nézve improduktív-nak, sokszor csak értéktelennek, eltartottnak élik meg magukat – szörnyű lehet ezt érezni. Egy munkás élet után sokaknak nincs lehetőségük arra, hogy idősök otthonába kerüljenek, mert a sorban állásnál nem tudnak annyi pénzt kifizetni vagy egy ingatlant beadni az otthon vezetéséért, amiért bevennék őket. Persze lehet, hogy szerencsésük van, mert most egy – járványgócpontként működő – „Pesti úti öregek otthona” még mindig nagyobb csapás lenne rájuk, mint az állandó fölöslegesség érzése. Másrészt, talán saját családjuk is úgy kezeli őket, mint akiket állandóan kerülni kell, mint egy fölösleges bútordarabot. Ők azok, akik után fel kell törölni a padlót, akik a reggelinél rendszeresen kiöntik a kávé, akik elfelejtik lehúzni a WC-t pisilés után, stb.

Már templomba menni is „ciki”, hiszen kipurkálják őket, hogy nem tartják be a püspöki kar előírásait, amikor világosan megmondták, hogy 65 év felett nem ajánlott a szentmise-hallgatás. Nézzék a ka-

tolikus tévét! Egyébként is, nem akarnak kézbe áldozni, és mindig lenyalják a pap ujját!

Istenem, de jó! Hamarosan én is 70 éves leszek! A rendházban is ki lehet önteni a kávé, ott maradhat a vizelet a WC-csészében, stb...

„Mily gyönyörűséges, mikor együtt vannak a testvérek!”

Hogy mennyi baj van ezekkel az öregekkel!

Amikor spirituális/novíciusmester voltam Szegeden, ott is voltak növendékek, akik mindennel elégedetlenkedtek. Állandóan kritizálták az előjárókat, a híveket, mindenkit: lehetetlenek, hiteltelenek, bunkók. Egy alkalommal így szóltam hozzájuk! „Drága testvérek! Ez lehet, hogy így van, de a jövő bunkói itt ülnek előttem! Volna is tippem, kik lesznek közületek a jövő főbunkói!” (Érdekes, sok tippem a magam számára közben beigazolódott.)

2) Természetesen az idős nemzedék sem büntetlen és makulátlan. A fiatalok, akiket sokszor hedonizmussal, önzéssel, vádolunk, a mi neveltjeink.

Ezt a tisztességben megöregedett generációt szólította meg Fekete Gyula bácsi úgy, mint „véreim, magyar kannibálok!”.

Bár siránkozunk, hogy nincs, aki ránk nyitná az ajtót, akit megszólíthatnánk a lakásban, aki elmenne néha a boltba vásárolni, aki elhozná a gyógyszereket a patikából, aki segítene kitakarítani a lakást stb. Vajon miért? Izgalmas kérdés, amit érdemes feltenni az idős embereknek maguk számára, a mikor otthonukban zsörtölődnek!

Mégis, ami csodálatos számomra: a fiatalok rendkívül pozitív és szerető hozzáállása az idősökkel szemben a járvány idején.

Lehet, hogy itt is most sokan azt mondják, én ezt nem érzékelem. Nem érzékeljük, mert talán nem született gyermekem. Nem érzékeljük, mert a megélhetés miatt egyetlen fiam, lányom külföldön keresi boldogulását, hogy közben minket is támogasson.

De térjünk vissza a jelenlegi egészséges lelkületű fiatalok sokaságára, akik hihetetlen segítőkészséget tanúsítanak az idősök iránt. Akár hiszik, akár nem: bevásárolnak, ki-mosnak nekünk, takarítanak, elhozzák gyógyszereinket, sokszor még főznek is ránk, bekopognak, és kicsit leülnek mellénk beszélgetni. Ha mindebbe belegondolunk, talán még megöregedni sem tragédia!

A tanulás örö- mét kéne meg- mutatni a ro- ma gyerekek- nek

Demjén Dorottya négy éve foglalkozik roma gyerekek korrepetálásával a budapesti Béke Királynéja plébánia tanodájában. Van olyan tanulója, aki épp nyelvvizsgára készül – de azért jellemzőbb, hogy tűzoltás-jelleggel folyik a munka, és gyakran már az is komoly eredménynek számít, ha a diák nem bukik meg egy számára nehéz tantárgyból. De vajon mi tartja ott a gyerekeket hétről hétre a tanodában? És miként lehetne velük megszerettetni a tanulást?

Dorottya jezsuita gimnáziumba járt, így már abban az időben eljárt önkénteskedni. Elsőre a hospice területét választotta magának, de ez nem igazán bizonyult telitalálatnak. Egyszer aztán elkísérte egy osztálytársát egy roma gyerekekkel foglalkozó óvodába – és akkor úgy érezte, megérkezett. Egész életében foglalkoztatta a kisebbségek helyzete, jelenleg is ebbe az irányba tartanak a jogi tanulmányai. Mint mondja, mindig is úgy gondolta, hogy a társadalmi változásokért nekünk is tenni kell. Így amikor később, egy egyetemi évfolyamtársával ellátogatott a Béke Királynéja plébánia tanodájába, „ottragadt”.

A másfél órás foglalkozásokon főleg a házi feladat elkészítésében, versek megtanulásában segítik az oda járó roma gyerekeket. Vannak, akik évek óta járnak ide, de az is előfordul, hogy le-

szakadoznak, majd újra fel-felbukkannak tanulók. Stabilan 2-3 család van jelen, ugyanakkor az is megtörtént már, hogy kevesnek bizonyult az önkéntesek száma, olyan sok gyerek gyűlt össze a tanulószobában. A legkisebb résztvevő még óvodás, a legnagyobb kislány pedig most 16 éves – és éppen nyelvvizsgára készül.

Dorottya elmeséli, hogy sokszor tűzoltás-szerű a munkájuk, ilyenkor a legfőbb cél, hogy a gyerekek ne bukjanak meg egy-egy tantárgyból. Az is előfordul, hogy nyáron, a pótvizsgára készítik fel a diákokat. Mindig abban segítene, amiben éppen szükséges. Nincs könnyű dolguk, ráadásul a rendelkezésre álló másfél óra elég kevés, de azért akadnak biz-

mató jelek – itt az is nagy eredménynek számít, hogy páran már négy éve rendszeresen járnak a foglalkozásokra. „Vannak tizedikes diákjaink, ami óriási dolog, hiszen ők már most többet tettek le az asztalra, mint a szüleik” – mutat rá a fiatal önkéntes. Általánosságban elmondható, hogy minél kisebbek a gyerekek, annál könnyebb rávenni őket a közös munkára, tanulásra.

A küzdelmek is mindennaposak. „Egy diákom például éveken keresztül együttműködő volt – aztán az édesanya elhagyta a családot, és azóta bizony nem megy a tanulás”, meséli Dorottya. Hozzátette: itt például most az jelent óriási eredményt, hogy ez a gyer-

mek beavatta őt mindennapi fájdalmaiba, ami korábban nem volt jellemző rá. Ezek a fiatalok egyébként sokszor olyan családban élnek, ahol egyedül nevelik őket: a szülőknek idejük sincs arra, hogy segítsenek a tanulásban, hiszen egész nap dolgoznak. Azok a „nagyok” pedig, akikre otthon rá vannak bízva a testvéreik, szintén hátránnyal indulnak, hiszen az otthoni feladat „fontosabb”.

Az önkéntes tanító szerint ezeknek a gyerekeknek főként arra lenne szükségük, hogy a tanulás örömeit megismerjék, ehhez pedig sokszor más módszerek kellene, mint amiket a mai oktatás kínál, s más elvárások, mint egy átlagos iskolában.

A játékos tanulás a kulcs ezekhez a gyerekekhez, de az integráció csak abban az esetben működik, ha már elsajátították azokat az alapvető szociális készségeket, amik ahhoz szükségesek, hogy később be tudjanak illeszkedni a társadalomba. Ezt kéne először fejleszteni – ami egy harminc fős osztályban meglehetősen heroikus feladat.

Sajnos ezek a gyerekek – hiába kedvesek, segítőkészek a szülők – kiskoruktól fogva olyan környezetben nevelkednek, amelyben rengeteg agresszió éri őket, társaiktól, nagyobb gyerekektől. Így aztán megtanulják, hogy csak akkor lehet túlélni, ha ők is támadó attitűdöt vesznek fel – ami aztán az oktatásban, a tanár-diák viszonyban is leképeződik.

A hétköznapiak nagyon nehezek, de a nyári táborokban a fiatalok hihetetlen módon ki tudnak cserélődni – meséli Dorottya, aki úgy véli, a közös élmények, a sok beszélgetés és játék, az együtt töltött idő, a személyes odafordulás lehetőséget teremt arra, hogy a fegyelmezettség terén, illetve a tanulásban is fejlődjenek ezek a gyerekek.

A hídra nézz és ne a ködre!

Egyik évben családommal a Balatonnál nyaraltunk. Egy korai reggelen hirtelen ötletről vezérelve felkerekedtünk, hogy megnézzük a Tihanyi apátságot. Ahogyan megérkeztünk, egy óriási köd kellős közepén találtunk magunkat és az orrunk hegyéig sem láttunk. Nagy csalódás. Néhány perc eltelte után azonban, mintegy varázsütésre a ködfolt eloszlott és egyszerre feltárult a csodálatos panoráma, az apátság és mögötte a Balaton teljes pompájával.

Valami ilyen érzésem van mostanában. A ködben tapogatózunk. Nagy csalódás. Úgy gondoljuk, talán sosem lesz vége. Milyen fontos azonban azt tudni, hogy a köd nem tart örökké, egyszer felszáll és meglátjuk majd, hogy azon túl is van élet.

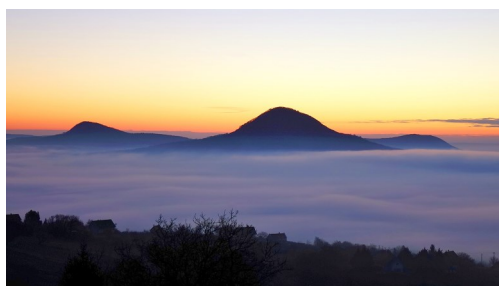
Igaz ez egy tágabb perspektíva szemszögéből is. Sokszor tapogatózunk az elközelgőtől rettegő, ködbe burkolózott életünkben. Nem látjuk a jövőt, nem látjuk a kiutat.

Ha előre nézve nem látjuk a reményt, akkor nézzünk hátra! Tekintsünk arra a sok csodára, élményre, ajándékra, áldásra, ami eddig kísért utunkon. Vegyük számba "emlékoszlopainkat"! Ragadjuk meg hittelt, hogy nem a véletlen sodrásának eredménye a létünk, hanem egy tudatos, szerető terv része. *"Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében...Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük."* (Zsolt. 139:13,16)

Ha előbb hátra tekintünk, akkor bátran nézhetünk előre, a jövő felé is.

Nem a ködbe fut az életünk, nem a pusztulásba. A ködön túl is van élet. A hídra nézz és ne a ködre!

Internet

Hogyan maradhatsz le 45 centivel a mennyországról?

„Néhányan közülük az élet legfontosabb dologról maradtak le: nem ismerik Istent” (1Tim 6,21 TLB fordítás).

A fejed és a szíved között 45 cm van. Sajnos egyesek éppen ezzel a 45 centivel maradnak le a mennyországról, A fejükkel ismerik Istent, de a szívükkel nem. Ertelmükkel hisznek az evangéliumban, de nem hagyják, hogy szívüket is megváltoztassa.

Hosszú ideig tanultam, 24 éven keresztül, beleértve az egyetemi diplomát és a doktorit. Öszintén megvallva, az akkor tanultak java részét elfelejtettem.

Viszont nem felejtettem el a legnagyobb igazságot, amit tanultam: Isten teremtett minket a maga számára. Ameddig ezt nem értjük meg, az életnek nincs értelme.

Nem magad számára teremtettél. A Biblia szerint: „Néhányan közülük az élet legfontosabb dologról maradtak le: nem ismerik Istent” (1Tim 6,21 TLB fordítás). Ismerheted a hürelméletet, a káoszelméletet vagy a kvantumfizikát. Viszont ha nem ismered Istent, elveszted életed értelmét.

Életed végén Isten előtt záróvizsgát kell tenned. A jó hír az, hogy használhatsz könyvet. Minden válasz benne van a Bibliában. Ezen a vizsgán Isten nem arra kíváncsi, hogy kiválóra vizsgázol-e. Arra sem kíváncsi, mennyire jól alakult a karriered. A folyószámlád egyenlegére sem kíváncsi.

Ehelyett azt fogja kérdezni: Megismertél-e engem? Kapcsolatot építettél az én Fiammal, akit a földre küldtem, hogy meghaljon érted a kereszten?

Még ma el kell döntened, hogy ráállítod-e a szívedet és az eszedet arra, hogy többet tudj a legfontosabb igazságról, és hogy megismerd Jezust!

Segítő kérdések elmélkedéshez, beszélgetéshez:

Miért olyan nehéz eljutni onnan, hogy mit tudunk Istenről oda, hogy mit hiszünk Istenről? Vajon miért mondanak le olyan sokan arról, hogy kapcsolatba lépjenek Istennel? Mit válaszolnál, ha Isten ma megkérdezné tőled, hogy „Ismered-e a Fiamat?”

Forrás: Internet

BLOG, HARMATI DÓRA

MI MIND INFLUENZEREK VAGYUNK

Amikor azt mondom, hogy ti, én, tehát mindannyian influenzerek vagyunk, akkor nem egy trendre, népszerűség-hajhász, könnyű megélhetést kereső dologra gondolok, hanem arra, hogy felelősségünk van. Keresztényként elképesztően fontos, hogy kicsit influenszerkedjünk.

„Az influenzerek olyan emberek, akik véleményükkel, viselkedésükkel hatással vannak embertársaikra. Ilyenek lehetnek a celebek, sztárok, bloggerek, vloggerek és a különböző közösségi hálók hírességei, személyiségei. Közös tulajdonságuk, hogy saját látásmódjukkal, egyedi hangjukkal tömegek véleményét, gondolkodásmódját tudják alakítani. Közvetlenül a rajongótáborukhoz szólnak, akik rendkívül befogadók az influenszer véleményére.” – olvashatjuk a Wikipédián.

Az influenzerek létezése szorosan összekapcsolódik a marketinggel. A cégek versengenek a nagyobb követői bázissal rendelkező bloggerek kegyeiért, akik egy-egy termék bemutatásával, pár elismerő mondattal tömegeket tudnak rávenni a vásárlásra. Mivel nagyobb betekintést engednek nekünk az életükbe, ezért jobban is hallgatunk rájuk, bízunk bennük, akár csak a családjukban vagy legjobb barátainkban. Mára már szinte mindenki influenszer akar lenni – tisztelet a kivételnek. Szinte kényszerrel érzünk arra, hogy megosszuk az életünk minden egyes pillanatát a közösségi médiában.

Sokan felismerték, hogy mennyire káros tud lenni, ha függünk az online világtól, ha megszűnik az offline életünk és az örömünk a lájkoktól, elismerő kommentektől, minél nagyobb követői bázistól függ. Ezért sokan sportot is üznek abból, hogy megvetik a közösségi médiát, tüntetve törlik magu-

kat róla. Azonban pár pontban szeretném felvázolni neked, hogy miért is tartom fontosnak, hogy keresztényként jelen legyünk ezeken a felületeken és megosszuk a nézeteinket, hitünket.

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)

A fenti bibliai idézet Jézustól származik, aki arról beszél, hogy nem szabad elrejtünk – nem is tudjuk elrejtetni – azt a mennyei fényt, amely Isten gyermekeiből sugárzik. A teljes idézet így hangzik:

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethető el a hegyen épült város. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házában. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,14-16)

Mi az, ami belőlem „sugárzik” a közösségi médiában? Természetes számomra, hogy képviselem a

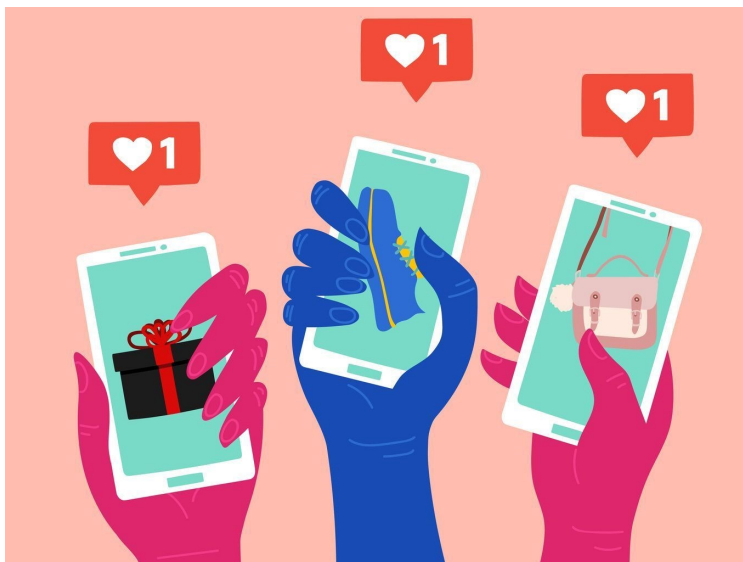
hitemet? Vagy pont a rossz oldalamat erősítik fel ezek a felületek? Indulatosan posztolok, kommentelek? Annyit tudjuk szidni ezeket a felületeket, de mit tettünk meg mi azért, hogy tartalommal töltsük meg?

Negatív influenszerkedés

Akarjuk vagy sem, az internet az életünk része lett, és sajnos sokkal könnyebb a

személyes kapcsolat hiányában háborúkat vívni másokkal. Azonban jusson eszedbe, hogy semmi sem múlik el nyomtalanul; és sokkal könnyebb félreérteni dolgokat. De az első és legfontosabb mégiscsak az, hogy itt is ugyanaz az ember vagy, mint a valóságban. Keresztényként pedig még nagyobb felelősséged van, hogy hogyan viselkedsz online. Az itt elkövetett vétek nem kisebb azért, mert online történt. Ugyanúgy bűn. Ráadásul még többen szemtanúi lehetnek egy-egy mérges kommentednek. Képzeld csak el azt a keresőt, aki elolvass egy szép cikket, vagy lelki írást egy keresztény oldalon, aztán azt látja, hogy a hívek egymást marják a kommentekben... Ez aztán a negatív influenszerkedés... Mégis ki akarna tagja lenni egy ilyen közösségnek? Ha szeretnél világítani a kis lámpásoddal a világban, akkor kezd a javítást magadon.

Folytatás a következő oldalon!

Hello, itt vagyok!

Számtalan olyan visszajelzés érkezik a szerkesztőségünkbe, hogy milyen jó látni azt, hogy fiatalok is felvállalják a hitüket. Sőt, volt, aki azt hitte, nincsenek is fiatal keresztények. Ez erősen elgondolkodtató. Vajon miért hiszik ezt? Talán nekünk sem természetes az, hogy megosztjuk a hitünket másokkal? Félünk, hogy mik lesznek a reakciók? Vagy nem lesz elég lájk egy ilyen bejegyzésen? Vagy magunk sem érezzük elég erősnek a meggyőződésünket, hogy ki tudjunk állni mellette? Ugyanakkor, mi okunk lenne a láthatatlanságra? Amikor a magánéletünknek minden mérföldkövét kitergetjük az interneten, akkor miért félünk megosztani egy idézetet, vagy cikket, amely a meggyőződésünket tükrözi? Miért csak panaszkodni tudunk a világ változásáról, miért nem teszünk ellene valamit? Vegyünk egy példát, a házasság előtti szexet. Sokan azért nem tudják elképzelni, hogy lehet várni a házasságig, mert egyszerűen nem látják ezt a példát maguk körül. Szépen, szemérmesen elbújunk a meggyőződésünkkel, néha egy-egy bulvárlap vagy tévé készít egy műsort azokról a csodabogarokról, akik szüzen házasodnak, de ennyi. Ne csodálkozzunk, hogy a világ ilyen irányba halad, amikor nem mutatjuk fel az alternatívát.

Mi mind influenzszerek vagyunk. Ez egyszerre felelősség és lehetőség is. Felelősség, mert számon lehetünk kérve a bűneinkért, a hibáinkért, jobban mint mások. Ugyanakkor lehetőség arra, hogy változást hozzunk a világba, azzal a fénnel, ami nem tőlünk jön, aminek csak a közvetítői vagyunk, de ha engedelmesen hagyjuk, akkor be tudja ragyogni a környezetünket, a világot.

NEKROLÓG NEMESHEGYI PÉTER ATYÁRÓL

„Ma reggel, éppen Pádúai Szent Antal napján, kora hajnalban elhunyt Nemeshegyi Péter jezsuita szerzetes. Kilencvenhét éves volt, és már nagyon-nagyon hazakívánczott. Hónapok, sőt évek óta készülődött. Fél lábbal már rég ott állt Isten mennyei otthonának a pitvarában, és csak nézte az érkezőket, akik szinte mind fiatalabbak voltak nála. Minthogy türelmes ember volt, szépen kívárta a sorát. Így teljesedett be a sorsa” – kezdi nekrológját a rendtárs, Vértessaljai László.

„Mi – és nemcsak rendtársak – egyszerűen csak Pepi bácsinak hívtuk. Ez a név a lényegét érintette, léte-személyisége közepét, Péter atya istengyermezségét. Ezt éreztük meg benne és csimpaszkodtunk a nyakába, mint az egymással játszó gyerekek, mert mi is arra vágytunk, hogy Isten kicsi gyereke legyünk, aki bizalommal kapaszkodik az ölébe, bízva abban, hogy úgymint fölemelnek bennünket, mert hisz ez a gyermeklét lényege: igen, kicsi vagyok, de fölemel a papám!

Miért is volt mégis oly hosszú ez a várakozás, hogy most végre fölemeltetett? Talán, mert neki is akklimatizálódnia kellett: a földi világ után, neki a tudós teológusnak, aki annyi, de annyi mindent tudott az Istenről, meg kellett szoknia azt az új világot, »amit szem nem látott, fül nem hallott, ami az ember szívébe föl nem hatolt, azt készítette Isten azoknak, akik szeretik őt« (1Kor 2,9).

Még meleg a teste, amikor e sorokat írom. Nem életrajz ez, inkább hálás énekszó az Istennek, hogy dalos jó kedvében a Nemeshegyiek művelt családjában megalkotta ezt a fürge-eszű fiút, aki kimagaslott társai közül.

A maga 195 centijével bőven ellátott a legtöbb ember feje fölött. Először a szemével, de sokkal, sokkal inkább a szívével.

Isten is akarta, hogy ez a magasan szárnyaló szellem gyermek maradjon. Isten gyermeke, okosan, mint a ferences pádúai Antal, csak éppen Szent Ignác fiai között. Életét Japánnak ajándékozta. Ennek a gyermek-tiszta Országának, ahol kicsik ugyan az emberek, de a szívük mosolygó és dalos. Péter atya pedig mosolygott és dalolt. Mosolya abból a bizonyosságból fakadt, hogy jó az Isten. Mintha játék lenne a hívása is, hiszen 1944-ben, egy fortyogó világháborúban lép be a Jézus Társaságába, hogy Isten dicsőségére cselekedjen mindenben.

Római doktorátusa után a zsinat előtti ötvenes évek végén, XXIII. János pápa kedves és emberi mosolya kíséretében megérkezik a Felkelő Nap országába. »Akarta őket szeretni«, vágyott oda nagyon, mert Xavéri Szent Ferenc is ott járt. Ennyire egyszerű.

Az utcán tanult meg japánul, nem nyelviskolában:

»kileste a szavakat a szájukból«.

De nemcsak szavakat tanult tőlük, hanem mindazt, ami szép is igaz bennük, mert, ahogy ő mondta:

»szorgalmasok, udvariasok, előzékenyek, van bennük valami gyermekdedség, örülnek a kis dolgoknak is.

Szeretik a szépet, rendkívül esztétikusak: ott minden szép, az emberek, a ruhájuk, a természet, a tenger, a fák, a virágok...«.

Lám, vallomásában maga mondja: »azért szeretem őket, mert tisztán gyermekdedek«.

S szólt hozzájuk Jézusról, kedvesen, mosolyogva, olyan japános pepibácsian.

Érdekes módon Pepi bácsi életében a magyar és japán rokon lélek egy közvetítő révén találkozott egymással. Ez a közvetítő először is a »nyelvetlen« zene, s annak szerzői közül éppen egy kacagó istengyermek: Wolfgang Amadeus Mozart. Ez a zene megfogta Péter bácsit, gyerekkora zongoraórái óta, és szerette a mozarti, vagy inkább amadeusi muzsika patakzását. Ezt az örömmel szökellő kristály-csermely zenét azonnal megszerették és megértették a japánok. Ez volt az ő módszere: megszerettetni valami szépet és jót az Istenből, aztán elvezetni a rácsodálkozót a Forráshoz. És ott szépen megkeresztelte őket az Atya, a Fiú és Szentlélek nevében. Végül személyes emlékek, ahogy a tükör mutatja Péter atyát.

Tanítványa, rendtársa és aztán rendi generálisa is, a napokban elhunyt Adolfo Nicolas atya. Sokszor találkoztam vele a rendházunkban, mikor még ő volt a legfőbb előjárónk. Ahogy meglátott, szeme fölshiporkázott és már kérdezte is: Hogy van Péter? A kérdésben a tanítvány tisztelete bujkált, és nem az előjáró érdeklődése. Férfias szív-ügy!

S az a másik kedves emlék, jó pár éve, amikor nálunk lakott négy japán »ad liminás« püspök. Nem találtak szalvétát az önkiszolgálós reggeli során, így amikor ezt felfedeztem, négy szép aranyárga damaszt asztalkendő-t tettem kinek-kinek a keze ügyébe. Udvariasan megköszönték, és megkérdezték, honnan is vagyok.

Amikor hallották, hogy Magyarországról, akkor mindannyian fölálltak egymás mellé, egy vonalba és meghajoltak, egyszerre. Fényesen mosolyogtak, és azt mondták angolul: Father Peter, Péter atya!

Hazament hát Péter atya, a mi Pepi bácsink. Még mielőtt becsukódna az ajtó oda-fönn, mintha látnám még őt: szeme kerek, mint a kicsi gyerekeké, arca mosolyog és halkán motyogja: »Kicsit mintha japán lenne itt minden, és igen, Nyárliget is, ahol gyerekek voltam«, és kacag hozzá az angyalokkal, s a háttérben persze Mozart-muzsika szól...»

Vértessaljai József S.J.

Nem adjuk

Szerencsés Károly

Összefognánk mi nagyon is szívesen minden jóakaratú emberrel, nemzettel, állammal ezen a világon. Nem kellemes szembe-menni, mindig szembesze-gülni a széllle!

De hát ki nyújt önzetlenül kezét, ki érti meg és fogadja el igazságainkat? Ki fogja fel a fergeteget, hol az a szélfogó? Ne csodálkozzunk hát, hogy leginkább önmagunkkal tudunk összefogni, nyolcfelé szakadt testrészeinket, szétszakadt lelkünket szorítanánk össze egy kévébe, hogy ne érezzük olyan egyedül magunkat. Hiszen hányan és milyen konykuk állítják, hogy nekünk nincs is semmi keresnivalónk ezen a vidéken, ezen a világon. Nekünk, akik még megengedjük magunknak azt a fényűzést, hogy magyarul beszélünk, magyarul érzünk, s van még erőnk, hogy ezt az érzést kiteljesítsük. Nem máshol, hanem ahol születtünk. S persze ez igaz a világ minden egyes népére, kiváltképpen ha nemzetté is fejlődött az idők folyamán. Akkor is, ha ma már csak pislákol a szellemének lángja, utolsó tagjai könnyfátyolon át látják a világot, mert őseik és utódaik bennük pusztulnak el.

Megsértődni teljesen felesleges, de egy kis vagy akár nagy dac azért szükséges, nem düh, az sohase jó tanácsadó, de valami makacsság, szívósság, hajthatatlanság, az kell. Bátorság. Nem adjuk!

Nem itt, a zsugorított Magyarországon. Itt még nem nagy vitézség szép magyar szavakkal ölelni, vajúdni, imádkozni, gyermek első szavát várni, magyar iskolába járattatni, magyar mesét olvasni, magyar dalokat éne-

kelni. Itt nem nagy vitézség megvalani és tagadni sem. Itt mindent lehet, s lehetett is, legfeljebb a különböző korokban más-más volt a kockázat.

A mai sok álságos megvalló és a sok álnok megtagadó többet árt nekünk, mint Haynau, Sztálin és Brezsnyev együttvéve. Mint Révai, Aczél és utódaik összeadódva. Mint az összes félbolond – félig bolond – blogger, influencer. Jelentsen ez bármit is. Tisztelet annak, aki mosolyogva, természetesen ad nevet gyermekének, választ mesét, verset Elek apótól vagy Reményik Sándortól. S milyen nehéz ez ma szerte a Kárpát-medencében, ahol még ma is átírják a neveinket. S nem azon szólítanak iskolában, hivatalban. Sokan bizony el is felejtik, hogy kik is valójában. S ehhez még csak „elszakítottnak” sem kell lenni. Megy ez itthon is, rögtön a névadással. A fiúk-nál még hagyján,

de a lányoknál az első száz közé nem került a Mária, Erzsébet, Margit. Nehéz szembe-menni a széllle, sokan inkább azt figyelik, merről fúj a szél. De hát errefelé sűrűn változik a széljárás, ezért érdekesebb fogódzni a múlt végtelenjébe. Felállni a dombra, leereszkedni a völgybe, s belemártani az arcunkat a friss, erős szembeszélbe, mintegy szószéket alkotni az arcunkból, tekintetünkéből, akaratunkból, elszántságunkból. Kezünkben a tépett vadvirágszokorból, a gyermekeink bújásából, szószéket a hitünk-ből, a jövőből, a céljainkból. Nem szónokolni, nem is szólni, csak szembenézni, s még örülni is, hogy együtt vagyunk, s együtt látjuk ott fenn, a hegy felett a sötét felhőt, s a felhők mögött már sejtjük az áttörő napsugarakat. Távol lenni egy pillanatra mindentől, félelemtől, bajtól, bortól, túréstől és akarattól. Vírustól, betegségtől, emberi gyarlóságtól, késeléstől, gyűjtogatástól, magyarázatoktól. Hagyni kisimulni a vonásainkat, feledni a kishitúséget. S óhajtatni mélyen: nem adjuk! Egy életképes nemzet, egy életképes

társadalom meg kell, hogy találja a szinkront (együttmozgást) minden értelmes gondolat között. Lennie kell közvetítő csatornáknak, amelyek lehetővé teszik, hogy egybeforrjunk. Ha ez nincs, előbb utóbb baj lesz. Nem nehéz belátni, hogy a nemzetközi törekvéseinknek súlya csak akkor lesz, ha ez az egybeforrás legalább nemzeti szinten megtörténik. S akkor akár arra is képesek lehetünk, hogy a szél fősodratát errefelé meghatározzuk. Elsőnek szállni a sorban mindig nehéz, nagy az ellenszél. Mégis nagy a tülekedés ezért a helyért. Kérdemelhethetjük, ha a népek és nemzetek zűrzavaros összevegyítése helyett felmutatjuk a magasabb, szebb, értelmesebb harmóniát. Miért érezzük úgy, hogy szembe-mentünk mindig minden széllle? S miért van az, hogy oly régóta nem tudunk akkora erőt felmutatni, akkora szelet gerjeszteni, hogy végre ne szembe fújjon? Hogy egyszer nekünk is legyen hátszélünk? Dagadjon a mi vásznunk is? Miniket segítsen? Nem a völgyeinkben és hegyeinken kedvesen fújdogáló szellőről, a néha zabolátlan, kabátot, tetőket cibáló szélrohamból beszélünk, hanem az orkánokról, hurrikánokról, forgószelekről, háborúkról, határozatokról, diktatúmról, kényszerszerződésekről, a kiszolgáltatottságról. Igaz, nem tudott minket elsöpörni innen a legszörnyűbb hurrikán sem, de csak mert volt mibe kapaszkodnunk. Nem valami barlangba bújtunk, fába vagy építménybe kapaszkodtunk, hanem a szeretetbe, szavainkba, a bizalomba: bízzál a jövőben!

Hogy állunk a bizalommal, bátorsággal, hittel, célokkal mostanában? Sokat hallunk az önbizalom, a hit végzetes megfogyatkozásáról. A bánatot, a gyászt meg tudjuk élni, mert érintve vagyunk mind, de az örömet? A baj forrása, mindig kívül van? Nem egészen igaz, s nagy a felelőssége minden generációnak, hogy annyi erőt sem tud felmutatni, mint amennyi valójában benne van. S az örömet sokkal kevésbé tudjuk átélteni, s nem is belülről várjuk, inkább kívülről. Ha a gyász onnan jött, ez is csak onnan jöhet.

Folytatás a következő oldalon!

Nagy tévedés ez, nagy hiba. Kívülről vezérelt nemzeté vál-nánk? Másoktól várunk örömet, bajunk mindegyikét mások-ra hárítjuk? Most már ennek vége. Eleget tudunk, eleget tapasztaltunk. Amit elmondtak nekünk, meghallgattuk. Mi is elmondtuk, amit gondolunk. Erre már kevesebben voltak kíváncsiak. A titkokat, a titkos vágyak homályos teremt ezért nem kell felednünk. Legtöbbször ott bent veszélyes csend honol, míg kint a hangos zűrzavar csak elterelés. Mindenhol ezen a földön vannak ilyen láthatatlan, gőgös termek.

Furcsa, összezsúfolt élet van kialakulóban. Megint elural-kodhat az agresszió. S nekünk szembe kell szállnunk vele. Megint szembe! Mindennel, amiből összeáll. Az agresszió mindig csak a pillanatnak él, ellángol lousville-i utcán, párizsi macskakövön, Deák téri aszfalton. De fontosabb: miből táplálkozik? Miből áll össze egy késszúrás, egy lövés, a város égése, az ember félelme, menekülése, a magából kivetkő-zött nő dermesztő sikítása?

Szembemenni a széllel már hagyományunk. S mégis, sze-retnénk együtt érezni, együtt gondolkodni, együtt szállni mindenkivel, akivel lehet. Szeretnénk mindenkit szeretni. Mi, egy nagy és ősi nemzet, megtanulnánk ösztöneinkkel szem-ben feledni. Szeretnénk, ha szeretnének. Ha végre egyszer nem úgy fújna a szél, hogy elsodorjon minket, hanem hogy segítsen egy kicsit, segítsen szállni, repülni, segítsen élni.

Együtt szállni! Ne csodálko-zanak, hogy gyanakvóak vagyunk. Nem a janicsáros törökkel, labancos Habsburgok-kal, néptársas németekkel, elvtársas oro-szokkal kép-zeljük a fellen-dülést, bol-

dogságot. S nem a kívül nihilista, belül nagyon is céltudatos mai utódaikkal készülünk a „hirtelen és váratlan” pusztulás-ra. Csak azért élhetünk még, mert így kell lennie, s mert újat és szépet hozunk, s tovább kell élnünk.

Ellenszélben nagyon nehéz haladni, de lehet. (Vannak ki-próbált módszerek!) Meg aztán ezek nem is mindig termé-szetes szelek. De azért sok a veszteség! Vérben, időben, nyugodt, szép tavaszi napokban. S mindig vannak, akik fel-használják e szeleket saját önös céljaikra. Ez a rossz szél-járásra hágás mintha nemzeti sajátosságunk lenne. S per-sze nem mindig látszik pontosan, mit is cselekszünk. Nem az elvont történelemben élünk, csak a mi elgyötört, kicsiny életünkben. Választani kell, dönteni. Éppen itt, e döntésben húzódik a szervilizmus és a szabadság határa. A szabadság a hazugság korláta is. Nem csak az önkényé, erőszaké. Az emberiség ma olyan összezavarodottságba keveredett, amelyben együtt érvényesül az erőszak és a szabadság. A kettőt távol tartani egymástól: ez nagy kihívás. A szabadság erőszakba fordulásának pernyeillata már átjárja a világot. Ellenszere ennek is az összefogó nemzet. Együtt nagy erő-vel mondhatjuk: a szabadságot és a békét nem adjuk!

(A szerző történész. Átvétel a Magyar Hírlaptól)

MENTES MIHÁLY:

Az Úr bennem

*Vette a gyenge nádat az Úr;
Állította a magas hegyre.
És szólt: Tölgy légy, kemény, erős.
Ezer apró virágot fedj be.*

*Viharok zúgnak, meg ne hajolj.
Villámok zengnek: meg ne reszkess.
Túl viharon, túl fellegeken
Emeld fejedet az egekhez.*

*Vette a csöppnyi kis ibolyát;
Tette a kertnek közepére.
S mondotta: Rózsa légy, piros
Az ajkad, arcod, szíved vére.*

*Lila bánatok könnye ha mos,
Te mosolyogj, míg mások sírnak.
Égi kertemnek szépsége légy,
Mosolygás, béke, öröm, illat.*

*Fogta a tudatlan koldust az Úr;
Elindította messze útnak.
S mondotta: Légy az apostolom,
Vezér, ki után ezrek futnak.*

*Rajongnak érted: vissza ne nézz!
Kővel dobálnak: menj előre!
Akarom koldus, hogy Te vezess
Ezer lelket a hegytetőre.*

*Kemény derekam, arcom ragyog:
Zeng a szavam: életem oly dús...
A nád vagyok, a könnyes ibolya
S az útszéli tudatlan koldus.*

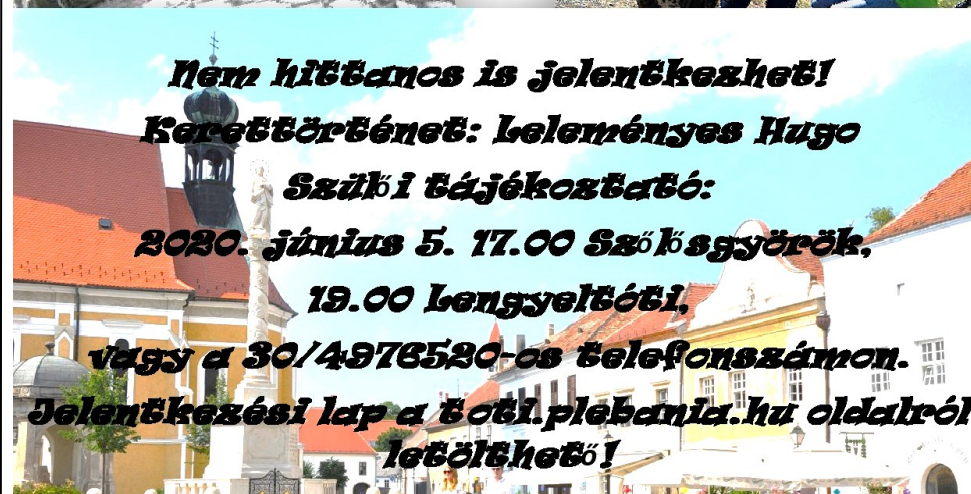
*De magamban hordom Istent,
Az Eget minden sugarastól:
Ő az Erő, Jóság, Igazság,
Ő a tölgy, rózsa és apostol.*

WEÖRES SÁNDOR:

Üdvösség

Csak azért
az egyetlen napért
érdemes volt megszű-
letnem,
amikor szeretni tud-
tam,
és szeretnek-e, nem
kérdésem.
Csak ennyi történt tel-
jes életemben,
egyébkor szakadékba
buktam.
Csak azért
az egyetlen napért
érdemes volt megszű-
letnem.

FIGYELEM!

**AUGUSZTUS 25-ÉN TELJES
MISERENDET TARTUNK!**

**AUGUSZTUS 20-ÁN CSAK
LENGYELTÓTIBAN ÉS SZŐ-
LŐSGYŐRÖKÖN LESZNEK
SZENTMISÉK A SZOKOTT
IDŐBEN!**

PLÉBÁNOS SZABADSÁGA:

**AUG. 1.-AUG. 14. HELYETTES-
RŐL GONDOSKODUNK!**

EZ ITT A TRÉFA HELYE

Egy apáca elhatározza, hogy megpróbálja jó útra téríteni a zárda mellett dolgozó építőmunkásokat, mivel igen zavarja a fülét az állandó káromkodás. Úgy gondolja, hogy a legjobb módszer, ha az ebéd-szünetben ő is a munkásokkal ebédel, így nem tartja fel őket. Becsomagolja az ebédjét egy zacskóba, és ebédidőben odamegy a munkásokhoz.
- Jó napot uraim! - kezdi a mondandóját mosolyog-

va. - Ismerik Önök Jézus Krisztust?
A munkások egymásra néznek döbbenet, majd egyikük odakiált az építkezés másik végében üldögélő munkásoknak:
- Hé! Ismeritek ti Jézus Krisztust?
- Mé' kérded? - kiabálnak vissza.
- Mert itt a felesége az ebéddel!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520